

движение. Въ единъ споръ, повдигнатъ на Старо-Загорското въстание (1875 год.), между П. Михайловски и Антимъ I, Български Екзархъ, Михайловски съ нервенъ жестъ и тонъ казалъ: „прѣдпочитамъ да бѣда затие въ Багдаты, а не прѣвъ сановникъ въ „свободна България“, за каквато ми дрънкатъ нашитѣ момчети“, а Хаджи Иванчо Пенчовичъ добавилъ: „азъ пъкъ не бихъ приелъ да бѣда най-последния гражданинъ на такъва една *свободна България*.“

Слѣдъ освобождението, Михайловски и Пенчовичъ се прѣселихъ въ София, столица на свободна България, и прѣвъ 1881 год. заеха високитѣ длѣжности: членове на *Държавния Свѣтъ*; послѣ членове на комисията по *цифлишкитѣ* земи и до смъртъта си бидохъ богато плащани отъ държавната хазна на *свободна България*.

Прѣдъ очитѣ на Хаджи Иванчо Пенчовичъ се подкачи и довърши паметника на Левски — се довърши паметника на оногова, комуто той подписа смъртната присѣда. Но, сѣкашъ нарочно, смъртъта прибърза, та го грабна, види се, за да не дочака той тържественното откривание на паметника — за да не дочака смъртната присѣда на *свободна България*, на която той, въ битността си държавенъ свѣтникъ на падишаха, не искаше да ѝ бѣде и най-простия гражданинъ.

Тържественното откривание паметника на Левски въ столицата на *свободна България* е *смъртна присѣда* за всички ония бивши българи-туркофили, които бѣхъ върли противници на *комитетското дѣло*. Да, съ въздиганieto паметникъ на *Левски* *свободна България* нравственно осѣди на смъртъ конашкитѣ чорбаджии които служехъ за слѣпо ордие на турскитѣ паши и на турскитѣ ази-агалари! . . .

Прѣвъ 1888 год., на сѣверо-истокъ отъ Държавната печатница въ София стърчѣше дървена барака, по-